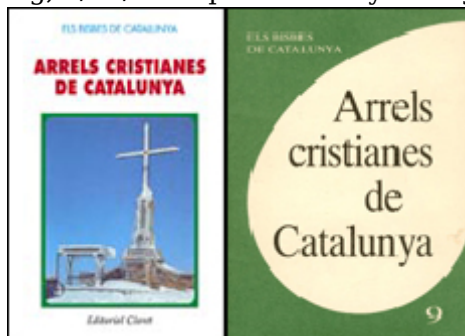

Arrels 1. Proemi

Dg, 1/08/2010 per Catalunya Religió

(Bernabé Dalmau / CR) Aquest proemi, òbviament, anuncia el contingut de tot el document. Parteix del moment en què fou escrit [Arrels Cristianes de Catalunya](#): un país que té frescos el restabliment de la democràcia i la realitat de la Constitució i de l'Estatut. Un país que enfonsa els orígens en la singularitat creada mil anys enrere i que ara li dóna entitat (sense especificar si el reconeixement de la nacionalitat és suficient o caldria un major nivell de sobirania).

La cultura, de la qual la pròpia llengua és la màxima expressió, fonamenta no sols la identitat sinó també el seu lligam històric amb l'existència del cristianisme que ha configurat l'Europa. El discurs de Joan Pau II a la Unesco dóna base, ja d'entrada, a tota aquesta visió de la realitat.

Al costat del sentiment general de la població se senyala, però, una perplexitat que el document intentarà esvaïr, motivada per quatre factors: 1) la diversitat en el nivell d'informació, 2) la relativa rapidesa amb què s'ha produït el canvi de la situació, 3) la presència de cristians de fora en les comunitats, i 4) el record del nacionalcatolicisme franquista (no ho diu amb aquestes mateixes paraules).

És summament dialogant el to que el document vol prendre: per als creients, es tracta d'orientacions; per als altres ciutadans, un desig de servir el país. Aquesta modèstia en la formulació del Magisteri, feta d'humilitat però de sentit de responsabilitat del ministeri episcopal envers tothom, encerta de ple a comunicar el desig i la convicció que el cristianisme és un factor constructiu per a la societat.

Arrels Cristianes de Catalunya (1985)

Els bisbes de Catalunya

Ja fa un miler d'anys que Catalunya, nascuda políticament de la soca europea carolíngia i projectada a partir de la «marca hispànica», es desprenia de tota submissió ultrapirinenca i iniciava el seu propi camí a través de la història. Mil anys després, avui, el nostre poble viu també una situació nova. La restauració de la seva autonomia política, duta a terme a partir de la Constitució espanyola de 1978 i feta realitat amb l'Estatut de 1979, configura una nova situació que els anys

van afiançant. El reconeixement d'una cultura específica catalana expressada, especialment, en la llengua, s'uneix al reconeixement de la pròpia nacionalitat i al del dret a l'autogovern.

Tot això té unes conseqüències en la vida dels ciutadans, des dels continguts de l'ensenyament en els seus diversos graus fins als múltiples aspectes de la vida administrativa i política. Podem dir que l'autonomia dóna fesomia a tota la vida democràtica del nostre país. La majoria dels cristians de les nostres diòcesis comparteixen, indubtablement, amb els altres ciutadans, el goig d'aquest progrés de la llibertat. Molts n'han estat, fins i tot, artífexs esforçats i valerosos al llarg d'anys difícils. Tanmateix, la diversitat en el nivell d'informació que es dóna entre els diversos grups socials i les diferents comarques, la relativa rapidesa amb què s'ha produït el canvi de la situació, la presència important en les nostres comunitats de germans en la fe provinents d'altres nacionalitats i regions, així com el record d'alguns aspectes de la nostra història immediata i de la imatge que el catolicisme hi prengué, expliquen que alguns experimentin certa perplexitat.

És per això que a la llista de temes importants sobre els quals la Conferència Episcopal Tarraconense ha anat oferint al nostre poble fidel matèria de reflexió, volem afegir ara unes senzilles consideracions sobre la realitat de Catalunya. Les oferim bonament als cristians de les nostres diòcesis en primer lloc, com a punts d'orientació, i a tot al nostre poble com a contribució, des del nostre ministeri episcopal, al bé comú del país. És evident, d'altra banda, que Catalunya entra plenament en la visió que de l'aportació del cristianisme a la cultura europea donava [Joan Pau II en la seva al·locució a la UNESCO](#), pronunciada el 2 de juny de 1980: «No serà certament exagerat d'afirmar en particular que, a través d'una multitud de fets, l'Europa entera —de l'Atlàntic a l'Ural— testimonia, en la història de cada nació així com en la de tota la comunitat el lligam entre la cultura i el cristianisme».

Bernabé Dalmau
Monjo de Montserrat

Altres articles

-Consideracions Generals

[Importància de les "Arrels Cristianes de Catalunya" \(I\)](#)

[La cohesió d'un episcopat \(II\)](#)

[Els límits d'una certa visió de Catalunya \(III\)](#)

[Les "Arrels cristianes" en el Concili Provincial Tarraconense \(IV\)](#)

-Comentari a la lectura del text

1. [Proemi](#)
2. [Amor i servei a Catalunya](#)
3. [El fet de la nacionalitat catalana](#)
4. [Una cultura](#)
5. [Una època de canvi](#)
6. [L'Església a Catalunya](#)
7. [Pluralisme](#)
8. [Recordar les nostres arrels](#)
9. [Justícia social](#)
10. [Els qui han vingut de fora](#)
11. [Epíleg](#)